

Ez a könyv a települések és az iskolák kapcsolatáról szól; arról, hogy sorsuk összekötött. Az 1989–1990-es fordulat óta ez a kapcsolat még látványosabb, mint volt azelőtt. Az iskolát a települések tartják fenn – sorsuk tehát a szó szoros értelmében egymáshoz van kötve. Annál is inkább, mert ez a kapcsolat kölcsönös. Nemcsak az iskola van ráutalva a településre, amelyben működik, hanem sokszor a település léte is az iskolától függ.

Egy kikényszerített és politikailag konzervált egyensúly borult föl az 1989–1990-es fordulattal, amelyhez a területfejlesztők mindaddig göresösen ragaszkodtak. Az egyik meghökkentő eredmény a Tiszántúl és a Dunántúl látványos „távolodása”, a másik pedig az államhatárok átjárhatósága. A határok átjárhatósága újrafogalmazta a kisebbségi oktatást, amely korábban csak egy-egy államhatáron belül vetődött föl.

Az évtized fordulóján egyre világosabb, hogy már nemcsak „cigány-problémáról” van szó, hanem azon vándorló, menekülő közösségek megjelenéséről, amelyek elől Európa korábban exkluzívan elzárkózott, vagy csak vendégmunkásként volt hajlandó fogadni őket. E mögött súlyos demográfiai fenyegetés áll: az egykori „harmadik világ” növekvő nyomása és a fogyó létszámú európaiak „szívóhatása”.

Minden jel szerint vége egy korszaknak, amelyben az oktatással meg lehetett szüntetni vagy legalábbis enyhíteni lehetett a fájó társadalmi feszültségeket. Ha az új egyenlőtlenségek egy kezdődő fejlődés velejárói, akkor az oktatás dolga bekapcsolni az eltérően fejlett térségeket az országos, sőt nemzetközi tendenciákba. De hogyan? Végül is ez a fő kérdés ebben a könyvben.

Ára 1980 Ft

